

KAM NA JÍDLO

Vydáte-li se na Kopanice po hlavní cestě z Uherského Brodu, nemůžete **motorest Rasová** minout. Polodřevěná restaurace stojí těsně před odbočkou na Komňu. Neočekávejte ovšem žádné typické dálniční bistro, motorest si zachovává domácí atmosféru, a tedy i chutné jídlo. Tel.: 572 641 561.

Přímo na bojkovickém náměstíčku najdete restauraci a pizzerii **Chalupa**. Otevřeno má každý den od 12 do 24 hodin a objednat si můžete od specialit italské kuchyně po českou klasiku. To vše v příjemném, chalupářsky stříženém interiéru. Tel.: 572 642 564, Masarykovo nábřeží 317.

KDE SE UBYTOVAT

V Bílých Karpatech turista dřív našel především podnikové chaty, v nichž se ubytování bez známostí objednávalo obtížně. Dnes pomalu přibývá klasických horských chat, které za úplaty poskytnou střechu nad hlavou i tulákům. V okolí Mikulčina vrchu stojí za zmínku **chata Valmont** a **chata Jana**. Ta první se tyčí nad údolím Vyškovce, ta druhá se zase skrývá v lesnaté části Lopenického sedla. Obě ovšem návštěvníkům slibují daleký rozhled ze svých teras.

Na Valmontu mohou ubytování využít bazén anebo moderní hřiště. Za lůžko a den host zaplatí 270 korun. www.horskachatavalmont.cz Chata Jana, posazená ve výšce 799 metrů nad mořem, přichází může uchvátit svou historií. Za protektorátu sloužila jako německá celnice a sídlila v ní finanční stráž. Zdržte-li se více než jeden den, provozovatel slibuje cenu 250 korun za lůžko. Tel.: 777-567130 <http://sweb.cz/horska.chata/>

SPORTOVNÍ VÝŽITÍ

Cyklisté mohou Bílé Karpaty poznat z dálkové trasy nazvané Beskydsko-karpatská magistála. Hory navíc protíná řada regionálních stezek, které vedou na všechna turisticky nejzajímavější místa. V Bílých Karpatech najdete několik koupališť, autokempů, rybářských re-

vírů a honiteb bohatých na vysokou zvěř. Hlavní centrum lyžařského sportu v Bílých Karpatech se soustřeďuje na několik sjezdovek poblíž Mikulčina vrchu. Příznivci běžeckého lyžování si užijí kdekoli – na dobře vyšlapanou stopu narazí téměř všude.

Sýpka v Komni – je zde stálá expozice historie obce a J. A. Komenského.

FOTO: KAMILA MACHALOVA

Nový Světlov – v jednom z křídel zámku sídlí muzeum Bojkovska.

mi Bílé Karpaty nazývány, se skrývá v jejich odlehlosti, stromosti a skromnosti. Kopanice dostaly své jméno podle toho, že těžko dostupná políčka bylo možno obdělávat jen kopáním motykou. I dnes se na skromných pastvinách bělokarpatských strání pasou krávy a ovce. Jako by tady staletí nic neznamenalo. Lidé stále žijí v rázovitých chalupách a drží se své těžké práce, zvyklostí a nářečí.

Ale i v této odlehle části republiky je pár míst, která nadchnou i ostřílené cestovatele.

Za světly a miškáři

Zámek Nový Světlov stojí nad městečkem Bojkovice. Je to ideální výchozí bod pro putování po bělokarpatských kopcích. Už proto, že v jednom z křídel zámku sídlí muzeum Bojkovska.

Nový Světlov byl původně gotický hrad, který staletí tvořil nárazníkové pásmo proti nájezdům Maďarů, Tatarů či Turků. Kromě obranné funkce na hranicích českého státu plnil hrad i úlohu hláskou: pomocí ohňů (světél – proto Světlov) oznamoval daleko do kraje blížící se nebezpečí. Středověcí šlechtici jej nechali mnohokrát zpevnit a rozšířit. Nejradikálnější, úpravou prošel v polovině 19. století za hraběte Jindřicha Larisch-Mönnicha. Válečnické nájezdy ustaly, a tak se majitel rozhodl, že těžce opevněný hrad promění ve výstavnou rezidenci. Přestavbu ve stylu anglické tudorské gotiky navrhl vídeňský architekt Edvard Kus-

che, který už předtím projektoval světoznámý zámek Miramare v italském Terstu. A protože se mu Nový Světlov v mnohém podobá, říká se stavbě v Bojkovicích slovácké Miramare. Současný vlastník, soukromá firma z Prahy, se o areál nestará, což je na první pohled znát. Zarostlý park, opadávající omítka a zamčený hlavní vstup.

Jedno křídlo ovšem spravuje město Bojkovice, které do něj umístilo už zmíněné muzeum. A i kvůli němu se vyplatí Nový Světlov navštívit. Během několika desítek minut pozná návštěvník minulost Kopanic. Od pravěku přes středověk až po léta nedávná. Kromě pohledu do života místních šlechticů expozice představuje každodenní tvrdou realitu venkovanů, kteří museli snášet přísnou ruku panstva, rozmary horského počasí a pravidelné nájezdy válečníků. Nejobsáhlejší sbírka mapuje zaniklá řemesla. Například zvěrokleštičství. Zdejší vyhlášení zvěrokleštičů – říkalo se jim rovněž miškáři nebo šviháci – kastrovali dobytek ve všech koutech rakouského mocnářství. Specifické povolání vyžadovalo krom specifických nástrojů i specifickou řeč. „*Mluví-li miškářskou hantýrkou dobře jizající kleštiči, slyšíš, že mluví sice česky, ale nerozumíš ani slova, nejša z kraje šviháckého*“, zapsal si o zdejších cestovních „veterinářích“ písmák Alois Jašek a přidal podrobný slovník. Když miškář pravil, že si někdo „skřápal stupaňu“, mluvil bezpochyby o tom, že si nešťastník zlomil